

behøvede nogen Straffelov, og at Alt ramler sammen ligeoverfor denne Betragtning. Forholdet er jo imidlertid det, at vi altid ville have Bestemmelser, som diktere Straf for disse flette Mennesker, der mishandle deres Koner og andre Mennesker, og om vi skærpe disse Bestemmelser noget, vil jo ikke bevirke, at et Princip paa nogen mulig Maade falder bort, tværtimod. Det erede Medlem vil ikke have, at man kommer et Princip tillids, som jeg ikke synes paa nogen mulig Maade ligger for. Jeg skal ikke negte, at for mig ligger der noget overmaade Romisk i idag at tænke tilbage paa den Forhandling, der fandt Sted før nogen Tid siden, da Spørgsmaalet om Vivotsektionen var for. Da var Folkethinget saa ømt over Dyrene. De skulde beskyttes for enhver Pris, og man var her saa overordentlig bange for, at Nogen skulde mishandle Dyr, at man mente, der burde fastsættes særlige Politivedtægter derimod, og det blev indstændig indskærpet den høitærede Kultusminister, at han høitidelig skulde love, at han vilde gaa til sin høitærede Kollega, Justitsministeren, med Sagen for at sikre os imod, at der paa det fysiologiske Laboratorium foresaldt Forsøg med Dyr, som ikke foregik paa den mest humane Maade, hvad jeg forøvrigt tror, de gjøre. Dengang var man saa overordentlig øm i saa Henseende, men idag, da det gjælder Mennesker, og da Tælen er om at forsvare den frage og skønne Del af Menneskeslægten, synes jeg, at Folkethinget optræder noget mindre humant. Man er fuld af Beklagelser over, hvorledes Koner mishandle deres Mænd, man tænker paa, hvorledes Leppe er bleven mishandlet af Nille, og hvor haarbt det var for ham. Jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg ikke har overmaade megen Sympathi med det Mandfolk, som lader sig mishandle af sin Kone; jeg synes, at man nok kunde unde ham det, og jeg finder, at der ikke er megen Grund til at tage Hensyn til ham og være saa bange for, at det skulde gaa ud over Mændene, som man synes at være, naar man frygter denne Skærping af Straffebestemmelserne. Det erede Medlem sagde, at der kunde være Tale om en stor Reform af Straffeloven, men at man ikke her, ved at ændre Lidt paa et enkelt Sted, skulde komme ind paa en Udskykning af Reformen. Jeg synes dog, at det erede Medlem ved denne sin Omsorg for den store Reform glemmer den Kontinuitet, vi bør bevare med de civilisatoriske Bestræbelser, der foregaa rundt om os. Det erede Medlem sagde, at han billigere Bestræbelserne for at sætte Kvinden lig med Manden, men jeg tror ikke, at vi vise det paa en saa klar Maade, som vi kunne gjøre det. Vi kunne gaa betydelig videre i den Retning, og dette lille Andragende er kun at betragte som et Fingerring henimod Bestræbelserne for at sætte Kvinden lig med Manden. Det er sikkert, at det er os Mænd, der have Magten, det er der Ingen,

der kan negte, og det er utvivlsomt, at det ialtsald er det almindeligste Tilfælde, at det er Manden, der slaar, og Kvinden, der faar Pryglene, og der er da maasse Noget, der taler for, at da det er Manden, der har skrevet Loven og fastsat Straffebestemmelserne, har han sørget for ikke at gjøre dem for haarde. Lad os da forsøge, om det ikke skulde være muligt at opnaa en Forbedring af dette Forhold, og hvorfor vil det erede Medlem være bange for at give efter for Noget, som under alle Omstændigheder ingen Skade kan gjøre, men i bedste Tilfælde muligvis nogen Gavn?

Ordføreren (Larsen): Den høitærede Minister skal ikke finde megen Bæleledning i den Diskussion, som Forsvarerne for Andragendet have ført; den ene har ønsket det Punkt, den anden det Punkt, og den tredje er imod det. Paa dette Grundlag kan der ikke udarbejdes nogen Lov, der har stærk Sandsynlighed for at vinde Stemmning for sig her i Thinget. Det har været mig hjært idag at kunne gjøre nogle Bemærkninger til det erede Medlem fra Langeland (Brandes), ikke som Videnstabsmand, men som almindeligt Medlem. Det er ikke paa Videnstabsens Begne, men paa Kvindens Begne, at Debatten er ført her idag. Jeg har faaet det Indtryk af det erede Medlem, at, naar vi komme hertil fra det videnskabelige Omraade, er han mindre rationel; der kommer noget Kvindeligt ind i hans Tankegang, som man ikke mærker paa andre Punkter, og det i en Grad, som gaar saa vidt, at det erede Medlem endog kan sige, at dette Andragende er et Fingerring i Retning af at stille Kvinden lige med Manden. Tvertimod, det er et Andragende, der gaar ud paa yderligere at stille en Ulighed op, hvor der nu er Lighed. Det er Andragerne, som forlange strengere Straffe for den, der mishandler sin Hustru, men fortiden ere de jo lige stillede. Jeg maa bede det erede Medlem om at læse om igjen; det er et Skridt i Retning af Ulighed, og derfor er det saa lidet stemmende med det Program, som Kvindesamfundet har opstillet, idet det jo vil virke for Kvindens Ligestilling med Manden. At anbefale et Andragende blot som en moralisk Demonstration forstaar jeg ikke, hvad skal sige. Der er ganske vist i vor Tid en Tilspilighed til her og der at give sine Anbefalinger fra sig, ligesom der ogsaa har været en Lendents til at kaste alle Andragender ind i Folkethinget, Løst og Fast. Der har ligeledes her i Thinget været en stærk Dykt til at sætte sin Anbefaling paa alt Muligt uden stærk Kritik. Jeg skjønner ikke, at Thinget bør anbefale noget Andragende, medmindre det har et bestemt Dyrke, det vil have fremmet. Regeringen maa kunne vide, hvad det er, en Anbefaling af et Andragende betyder. Blot at stemme for det som en Demonstration ligger efter min Mening udenfor god parlamentarisk Orden. Hvad